

Isten hírével

□ RÉKA

Minden kereszténynek, de különösen nekünk, domonkosoknak, feladatunk az életünkkel tanúságot tenni, prédikálni. Van, aki gyerekek nevelésében, oktatásában, plébániai szolgálatban találja meg ennek az útját, ahányan vagyunk, annyi módon hirdetjük Isten Országát jelenlétünkkel, de egyik vagyunk abban, hogy Isten küldött mindannyiunkat. Időről időre visszatérünk a testvéri közösségbe megerősítést, imát kapni szolgálatunkhoz. Én az önkéntes munkában találtam meg a helyemet, megosztom, hova irányított Isten szeretete.

2020-at írtunk, akkor még beteglátogató voltam, s egyik napról a másikra kitessekeltek minket a kórházból. Hónapokig szenvedtem a hiánytól, annak az istentapasztalatnak a hiányától, amit a betegágy mellett megéltem. Egyszer panaszkodtam erről egy atyának, ő azt javasolta, ne várjak, keressék más lehetőséget.

Pár nappal később szembe jött velem a Mécses Szereztársulat karácsonyi akciójának plakátja. Lehet írni egy kapcsolat nélküli fogvatartottnak... megszólított, de egyből mélyebben, hosszútávú kapcsolatot szerettem volna. Jelentkeztem állandó levelezőnek. Semmi félelem nem volt és most sincs bennem, a Mécses őrzi az anonimitásomat (jeligével levelezek), magamról pedig csak olyan dolgokat osztottam meg, ami nem tesz beazonosíthatóvá.

Miért pont egy elítélttel? Az áldozatokkal, hozzátartozóikkal sokan foglalkoznak. Ezekkel a fiúkkal nem. Pedig ők ugyanolyan emberek mint én. Sőt! Ha hasonlóak lennének a szociális körülményeim, én is valószínűleg elkövettem volna olyat, amiért szögesdróttal védenék a külvilágot tőlem. Egy levéllel visszaadhatom valakinek az emberi méltóságát, a jószágba vetett hitét, egy reménységű lehettek, ami megmenti az életét. Ha tudtam volna, milyen érzés valaki számára a legfontosabbnak lenni, lehet, hogy megjídek, és nem vállalom. Azt hittem, adni fogok neki az időmből, energiámból, de valójában én kaptam.

Az ajándék-lét megtapasztalásának ajándékát. Hogy bíznak bennem olyan mélységig, ami nap mint nap megállásra késztet. Hogy a postaládámban nem csak számlák vannak.

A Szentlélek rendelése folytán olyan zsványt kaptam, aki nagyon okos, sokszor rengeteget kell utána nézmem dolgoknak, hogy lépést tartsak vele, de öröm minden sorát olvasni. Teológiai diplomát szerzett a börtönben, több nyelven beszél, további nyelveken ír és olvas, ha épp nem dolgozik, latinból magyarra fordít. Hogy mit követett el, nem tudom. Nem az számít, ki volt 10 éve, hanem az, ki most.

Amikor először jártam Sopronkőhidán, megrémisztett az 5 m magas fal plusz szögesdrót. A hideg futkosott a hátamon a detektort, számtalan rácsot és ajtót látva. Pedig tudtam, hogy pár órán belül kijövök onnan. Egyik barátnőm kérdezte, hogy miért megyek börtönbe, csak nem bűnözővé lett egy barátom? Nem. Egy bűnöző lett barátom. Megszelídítettük egymást, mint a róka és kis herceg. Ő egyetlen számomra, és én is a számára. Már nem csak egy massa jelenik meg lelki szemem előtt a fogvatartottakra gondolva, hanem valaki, valakik, akiknek arca és neve van. A belépés előtt nyugtatgatott a vezetőnk, hogy ne féljek, a levelezőtársam az élete árán is megvéd. Valahogy az Isten is így szeret, életét adja értem. Igen, mi is érezzük, a fiúk is érzik, hogy amikor együtt vagyunk, közöttünk az Isten. Neki nem jelent akadályt átjönni a szigorúságon. A börtön, a cella négy fala között ugyanúgy ott van.

Mécses pólónkon a következő szerepel: *Börtönben voltam, és levelet írtatok...* Meg lehet találni az utat a XXI. században is azokhoz, akik rászorulnak az emberi méltóságra, legyenek azok hajléktalanok, magára hagyott betegek vagy akár fogvatartottak. A bűnözők mind azt mondják, hogy ártatlanok? Nem. Sokan igen, meg szívesen szépitgetnek, de ha elfogadom őket olyannak, amilyenek, előbb-utóbb le hull az álarc. Az én levelezőtársam azt mondta, megérdemelte, amit kapott, és a börtönben eltöltött tizenpár év nélkül más lenne, mint most. Hálás a lehetőségekért, amit biztosítottak számára.

2024. februárjában közel 90 fogvatartott várt levelezőpartnerre, most már valószínűleg többen. Ez azt jelenti, hogy 90 – főleg férfi – zsvány elismerte, hogy szüksége van valakire (többnyire nincs semmi külső kapcsolatuk), és tudott kérni. Jobb esetben kb. fél évig várnak válaszra. Többnyire hosszú ítéletesek. 10-20-30 év, esetleg tényleges életfogytiglan.

Ahogy egyik Mécses-tag mondta: Mi innen már soha nem szabadulunk... és igaz ez, bármilyen szolgálatot végzünk, mindig Isten ölelésében maradunk.